

Arrest

**nr. 41 994 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 januari 2001 het Rijk is binnengekomen, diende op 23 januari 2001 een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 januari 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 26 januari 2001 besliste de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Verzoeker diende, bij brief gedateerd op 11 februari 2002, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, (oud artikel) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Op 16 april 2003 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.6. Op 13 oktober 2003 nam de Vaste Beroepscommissie de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.7. Op 21 april 2004 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur en op 24 mei 2005 werd hij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.8. Op 13 juni 2006 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot vestiging in.

1.9. Op 4 december 2006 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.10. Op 3 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoeker en besliste hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Verzoeker diende, bij brief gedateerd op 7 januari 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.12. Bij arrest nummer 9171 van 26 maart 2008 verwierp de Raad het tegen de beslissingen van 3 december 2007 ingestelde beroep.

1.13. Op 28 augustus 2009 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met een Belgische vrouw, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.14. Op 22 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 7 januari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 28/08/2009 door (K., A.), (...) van Afghaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

Volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie :

- Verklaringen op eer door derden : deze verklaringen bevatten geen reële feiten en kunnen bijgevolg niet op hun objectiviteit getoetst worden.

- een verklaring die Mevrouw (A. V.) aflegt met bijhorende documenten (huurovereenkomst garage, factuur Belgacom, attest belastingen) : deze verklaring bevat geen reële feiten en kan niet getoetst worden op haar objectiviteit en waarachtigheid. De bijgevoegde documenten vermelden bovendien

enkel de naam van Mevrouw (A. V.) en niet van betrokkene. Deze documenten vormen aldus geen bewijs voor de relatie.

- Foto's : deze zijn niet digitaal gedateerd en kunnen bijgevolg niet op hun authenticiteit getoetst worden.

Omwille van deze redenen wordt het verblijfsrecht van betrokkenen geweigerd. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. Verzoeker betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Ter onderbouwing van zijn middel verwijst verzoeker naar de motivering van de bestreden beslissing en stelt hij dat deze niet afdoende is. Hij betoogt dat hij in een brief van 25 oktober 2009 heeft uiteengezet dat hij en zijn partner *"reeds een jaar hebben samengewoond voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen."* Hij licht toe dat hij tal van bewijsstukken bij zijn schrijven voegde en dat verweerder niet al deze stukken heeft onderzocht en weerlegd. Hij is van mening dat hij en zijn partner door de brief en de bewijsstukken aantoonde dat zij reeds sedert het voorjaar van 2007 een relatie hebben en dat zij sinds 2007 samenwonen in een appartement te Sint-Andries. Verzoeker voert aan dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de aangebrachte bewijsstukken alsook de oprechte verklaringen van derden aangaande zijn relatie met zijn partner niet als bewijzen kunnen weerhouden worden. Daarnaast licht hij toe dat de verschillende bewijsstukken elk afzonderlijk werden beoordeeld, terwijl alle neergelegde bewijsstukken samen er duidelijk op wijzen dat zij *"reeds een jaar hebben samengewoond voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen."*

2.1.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moet worden gesteld dat deze bepalingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"* zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van drie maanden als familielid van een burger van de Unie aangezien hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet. Ook wordt toegelicht waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet volstaan als bewijs voor het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar. Tevens wordt verwezen naar de toepasselijke reglementaire bepalingen. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker kan bovendien niet voorhouden dat hij het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt niet kent, aangezien hij dit motief in zijn verzoekschrift weergeeft en bekritiseert.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 40bis §§ 2 en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleidt of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemde partner van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker teneinde te staven dat hij *“een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt”* heeft met een Belgische vrouw een aantal documenten overmaakte aan het bestuur. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft met betrekking tot alle voorgelegde documenten uiteengezet waarom deze stukken niet als bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van tenminste een jaar aanvaard worden. De bewering van verzoeker dat toch geen rekening werd gehouden met een schrijven van 25 oktober 2009 van mevrouw A. V. en de bijgevoegde stukken mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gesteld dat de verklaring van mevrouw A. V. en de bijhorende documenten (*“huurovereenkomst, garage, factuur Belgacom, attest Belastingen”*) geen bewijs vormen voor het bestaan van een relatie. Er wordt in dit verband gemotiveerd dat de neergelegde verklaring geen reële feiten bevat en niet kan worden getoetst op haar objectiviteit en waarachtigheid en dat op de bijgevoegde documenten enkel de naam van mevrouw A. V. wordt vermeld. Verzoeker lijkt deze documenten anders te willen appreciëren, maar toont niet aan dat de beoordeling van verweerder dat deze documenten geen bewijs vormen inzake het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar kennelijk onredelijk is. De stelling van verzoeker dat hij uitdrukkelijk aantoonde dat hij en zijn partner *“reeds sedert 2007 duurzaam samenwonen in het appartement van verzoeker”* vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Uit het dit dossier blijkt bovendien dat de vroegere vriendin van verzoeker tot maart 2007 op zijn adres was ingeschreven. De Raad merkt verder op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, ook met betrekking tot de andere aangevoerde stukken (verklaringen op eer van derden, een uittreksel uit het bevolkingsregister en foto's) duidelijk wordt vermeld waarom aan deze stukken geen bewijskracht wordt toegekend. De Raad kan voorts niet inzien waarom stukken die op zich niet het bewijs leveren dat voldaan is aan een door de wetgever voorziene vereiste, samen genomen plotseling wel bewijskrachtig zouden zijn.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, §§ 2 en 4 juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de zorgvuldigheidsplicht werd miskend.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt dat hij, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Afghanistan. Hij benadrukt dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat “*uitzetting een overheidsinmenging inhoudt*” op de door het artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten en dat dus moet nagegaan worden of deze inmenging gerechtvaardigd is.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing slechts een antwoord is op de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf toegelaten te worden en verzoeker derhalve ten onrechte betoogt dat deze beslissing een uitzettingsmaatregel is en hij dus ook niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de schending van artikel 8 van het EVRM bij de uitzetting van vreemdelingen. Voorts moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn nieuwe partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Verzoeker, die op onwettige wijze in het Rijk verbleef en een aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden indiende, wist of behoorde bovendien te weten dat hij niet in het land zou kunnen verblijven indien zijn aanvraag werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van zijn partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing niet kan beschouwd worden als een inmenging van de Belgische overheid in het privé- of gezinsleven van verzoeker kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat “*de inmenging*” disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK